

Klein geluk in Amsterdam: Naamloos door het leven

Schrijver Guus Luijters schrijft voor Het Parool dagelijks over 'klein geluk' in de stad. Reageren? Dat kan via kleingeluk@parool.nl.

`t Is wel weer genoeg vandaag – 7 september 2016

Onheuglijk lang geleden zat ik eens in een café op Katendrecht toen in de schemering een haringkar voorbij kwam. Ik haastte me naar buiten en kocht een haring, die de haringman vervolgens in zijn geheel voor mij neerlegde.

“Kan je hem voor me in stukjes snijden?” zei ik beleefd. “Amsterdammer zeker?” zei de haringman. “Een prikkertje en een stukkie zuur erbij misschien?”

Ik moest aan die haring denken toen mijn afspraak in de Volendamse viswinkel in het Braziliaanse winkelcentrum achter de Rietlanden een ‘Amsterdammertje’ bestelde, wat een haring met uitjes en zuur, en een prikkertje, bleek te zijn.

Nadat we gewapend met de vis die zo verfrissend is (vooral als men katterig is) op een bankje aan het water van de Veemkade waren neergestreken, bespraken wij alle dingen: de afstanden der planeten, het al dan niet bestaan van een god en de fabelachtige Ome Willem, die wij, hoewel wij elkaar niet kenden, allebei bleken te kennen.

Ome Willem is, zoals bekend de hoofdpersoon van De film van Ome Willem. De titel is, denk ik, afgeleid van een kreet die je in mijn jonge jaren vaak kon horen: ‘Fillem? In de broek van Ome Willem!’ Wat dat precies betekende wist niemand, maar het was iets ergs.

De teksten van Ome Willem werden geschreven door Willem Wilmink. Kort geleden herlas ik het vers waarmee iedere uitzending werd afgesloten. De laatste regels luiden: ‘k geloof dat ik maar niks meer vraag/’t is wel weer genoeg vandaag/Ome Willem stopt ermee/knip knap knee.’

Toen pas drong tot me door dat niet alleen Ome Willem Ome Willem was, maar Willem - Wilmink ook.